

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: والری بورت (VALERY BURT)

برگردان: ا.م. شیری

۱۰ نومبر ۲۰۲۳

تنهائی فلسطین و سخنان پر سر و صدا

بسیاری از طرفداران هنوز ضربات هوانی را به کمک واقعی ترجیح می‌دهند.

هنگامی که سربازان اسرائیلی در پاسخ به حمله حماس، باریکه غزه را گلوله باران کردند و رود خون جاری شد، گلوهای سیاستمداران خشمگین خاورمیانه پاره شد. آن‌ها قول دادند که به برادران فلسطینی خود کمک کنند.

تهدیدآمیزترین سخنانی‌ها از ایران شنیده می‌شود. راهپیمائی‌های متعددی در کشور برگزار شد، بسیج اعلام شد و جذب نیروهای داوطلب برای «مبارزه با رژیم صهیونیستی» آغاز گردید. پرچم سیاه بر فراز مرقد امام رضا در مشهد به اهتزاز درآمد و این به معنای دعوت به انتقام یا جنگ علیه اسرائیل و امریکا بود. سرلشکر رحیم صفوی مشاور رهبر جمهوری اسلامی وعده داد که تهران در کنار برادران فلسطینی خود خواهد «ایستاد». ابراهیم رئیسی، رئیس جمهور ایران گفت که دولت یهود از «خط قرمزها» عبور کرده و این امر تهران را مجبور به اقدام خواهد کرد. اما چگونه؟ یک ماه از شروع درگیری‌ها می‌گذرد، اما هنوز راکت‌های ایرانی به سمت اسرائیل پرواز نکرده، بلکه فقط اظهارات جنگ‌طلبانه به گوش می‌رسد که از تعداد آن‌ها نیز کاسته شده است.

این ممکن است بدین معنی باشد که ایران آماده وارد شدن به یک رویارویی تمام عیار با امریکا نیست. به خصوص این که سه گروه ناو هواپیمابر امریکائی به سواحل کشور یهود آمده و ناوهای نیروی بحری انگلیس نیز به آنها ملحق شده‌اند. با این حال، ایران حداقل از طریق تشکیلات نیابتی خود- «حزب‌الله» به برخی اقدامات دست می‌زند. اما رهبران دیگر کشورهای خاورمیانه خود را فقط به درخواست آتش بس و ضرورت توقف رنج و عذاب مردم غیرنظامی محدود می‌کنند.

این ممکن است از بیرون تعجب‌آور به نظر برسد، اما با بررسی دقیق‌تر، دلیل اصلی چنین بی‌تفاوتی کاملاً قابل درک است.

در سال ۲۰۱۲، اخوان‌المسلمین در مصر به قدرت رسید و رئیس‌جمهور جدید، محمد مرسی، در مسیر نزدیکی به حماس حرکت کرد. حماس بر نوار غزه مسلط شده بود. این اقدام به هرج و مرج منجر گردید. مسلمانان با مسیحیان رو در رو قرار گرفتند، اقتصاد و حوزه اجتماعی آسیب جدی دید. اگر کودتای نظامی جنرال عبدالفتاح السیسی و متعاقب آن شکست اخوان‌المسلمین نبود، خطر تبدیل شدن مصر به افغانستان «خانه‌به‌دوش» تحت حاکمیت طالبان وجود داشت. از آن زمان، قاهره با حماس احساس دشمنی می‌کند و این احساس در طول سال‌ها تقویت شده است. مصر اخیراً شاخه شبه‌نظامی این سازمان اسلامی را به فهرست تروریستی خود وارد کرده است. اکنون قاهره به دلیل ترس از واکنش منفی سایر کشورهای عربی و حتی مردم خود مصر که با فلسطینی‌ها همدردی می‌کنند، علناً اسلام‌گرایان را محکوم نکرده است. بنابراین، السیسی رهبر کنونی مصر از اسرائیل که کشورش در زمینه‌های مختلف با آن همکاری می‌کند، حمایت نکرد. با وجود این، در واقعیت، مصر نمی‌خواهد از فلسطینی‌ها مراقبت کند، چه رسد به این که ایده انتقال ساکنان غزه به کشورشان را رد کند. این واقعاً بار غیرقابل‌تحملی بر دوش اقتصاد کشور خواهد بود که در حال حاضر فاصله زیادی با ثبات دارد.

در مورد «سلاطین نفت»، دولت‌های کشورهای خاورمیانه که از سود فریه شده‌اند، با بدگمانی و ترس به هزاران فقیر تا دندان مسلح نگاه می‌کنند. این طرف خلیج فارس اصلاً مشتاق خیریه نیست. مثلاً، عربستان سعودی به سرمایه‌گذاری در ساخت شهر آینده به نام نئوم بسیار مایل است. بودجه شروع این پروژه بی‌سابقه ۵۰۰ میلیارد دلار است. طبق برنامه سازندگان آن، ساکنان شهر در آسایش مطلق، ایمنی کامل و هماهنگ با طبیعت زندگی خواهند کرد.

برگردیم به فلسطینی‌های ستمدیده. چندین کشور که اخیراً اسرائیل را به رسمیت شناخته‌اند – عربستان سعودی و امارات – اقدامات این رژیم در نوار غزه را محکوم کردند. بحرین نیز از این روش پیروی کرد و حمده بن عیسی آل خلیفه، پادشاه آن، مجدداً موضع خود را مبنی بر تشکیل **فلسطین** مستقل با پایتختی **اورشلیم** تأیید کرد.

اردن نیز صدای اعتراض خود را بلند کرد. ملکه رانیه العبدالله امتناع تل ابیب از پذیرش آتش‌بس در غزه را «اخلاق مذموم» و یک توجیه برای کشتار هزاران غیرنظامی خواند.

لازم به ذکر است که سازمان آزادیبخش فلسطین به رهبری یاسر عرفات دهه‌ها پیش در اردن مستقر بود. در سال ۱۹۷۰، درگیری بین ساف و **نیروهای مسلح اردن** به رهبری ملک حسین آغاز شد. پس از آن، عرفات و هوادارانش به ترک اردن مجبور شدند.

اکنون در حدود دو و نیم میلیون نفر فلسطینی در اردن زندگی می‌کند، اما مراقبت از هموطنان خود در غزه آشکارا بخشی از برنامه‌های شان نیست.

سوریه که زمانی نقش مهمی در خاورمیانه ایفا می‌کرد، اکنون به دلیل سال‌ها جنگ داخلی ضعیف شده است. مقامات یمن و الجزایر نیز محتاط هستند.

همه کشورهای خاورمیانه روابط جدی با دنیای غرب دارند و می‌دانند که رهبری اسرائیل رانده شده به گوشه رینگ، چنان رفتار می‌کند که انگار فردائی وجود ندارد و می‌تواند به هر نقطه منطقه ضربه بزند. و اگرچه هنوز چند کشوری در منطقه وجود دارد که قادر است آن‌ها را دفع کند، اما عواقب بعدی برای خود اسرائیل می‌تواند خطرناک باشد. داستان کوتاه و غم‌انگیز است. جهان عرب برای مدت طولانی تحت نفوذ دودستگی انگلیس و امریکا بوده است. جهان عرب هنوز هم بسیار متفرق و با تضادهای جدی از هم پاشیده است. حماس تسلیم نمی‌شود و هر روز بر تعداد قربانیان اضافه می‌شود. غزه غرق در خون است و هیچ یک از کشورهای عربی نمی‌تواند جلوی این هرج و مرج را بگیرد. و اسرائیل و امریکا نیز خواهان جلوگیری از آشوب نیستند.

برگرفته از: ویگاه بنیاد فرهنگ ستر اتیژیک

۱۸ آبان- عقرب ۱۴۰۲